

ස්‍යුඵ

หนังสือส่งเสริมการอ่าน

ชุด

ผ่านดี

ประโยชน์ประถมศึกษาตอนต้น

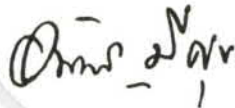

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสือชุดผืนดัดขึ้น เพื่อใช้เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่าน
ระดับประถมศึกษาตอนต้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้วอนุญาตให้ใช้หนังสือ
ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๑๖

(คุณหญิงอัมพร มีสุข)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หนังสือชุดผืนดัด ของ นางสาวทิพย์วาทิ สนิทวงศ์ ณ อยุธยา นี้ สมาคมภาษา
และหนังสือแห่งประเทศไทย ได้คัดเลือกให้เป็นหนังสือสำหรับเด็ก ตามที่ได้รับมอบ
หมายจากคณะกรรมการแห่งชาติ เพื่อจัดงานปีหนังสือระหว่างชาติ ๒๕๑๕ ให้จัดทำ
โครงการหนังสือสำหรับเด็ก

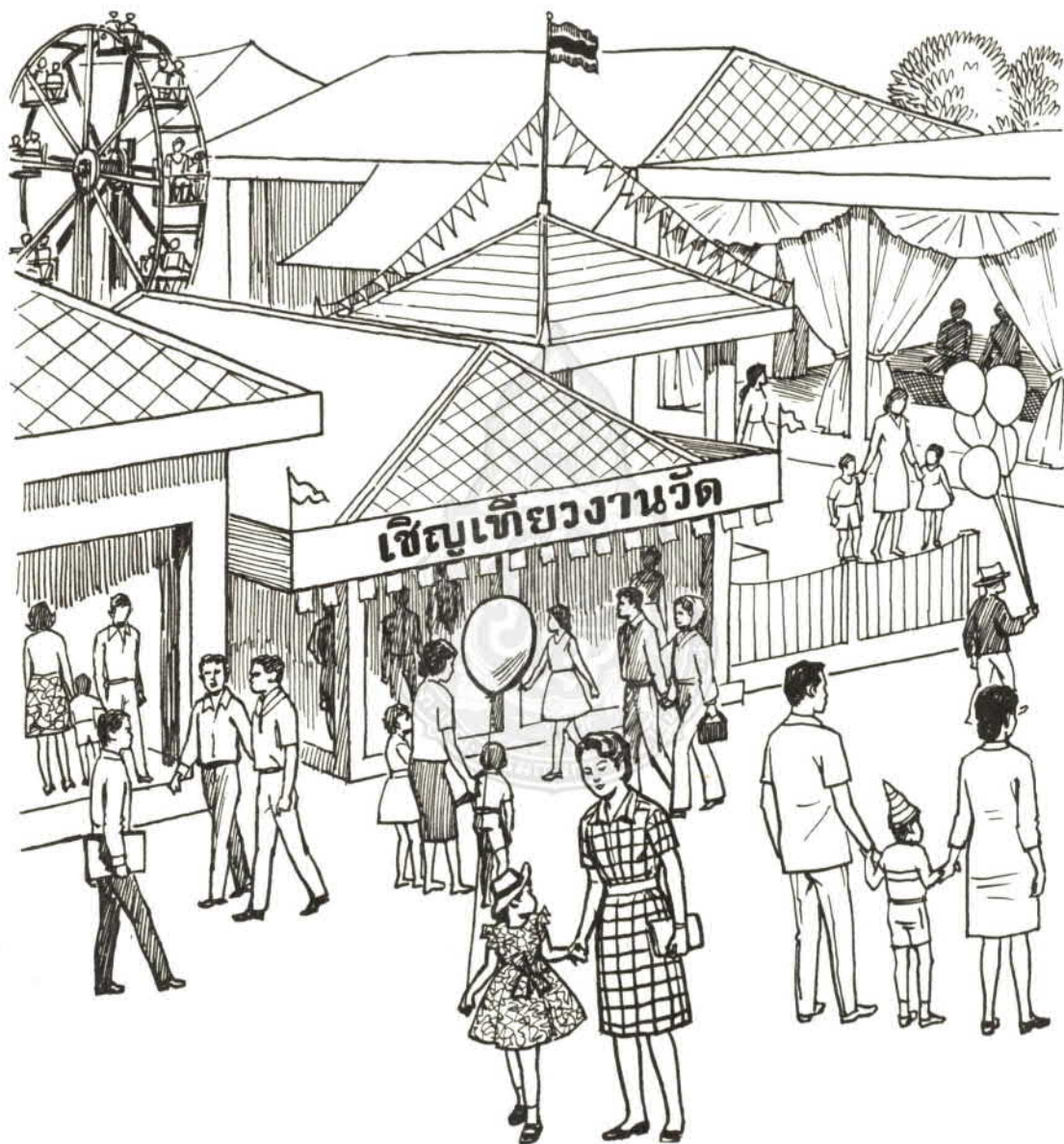
กรมวิชาการได้จัดพิมพ์หนังสือชุดผืนดัด เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่าน ระดับ
ประถมศึกษาตอนต้น หนังสือเป็นชุดนิทานก่อนนอน มีความมุ่งหมายให้เด็กอ่านเอง
วันละเรื่อง ถ้ายังอ่านไม่ออกก็ให้ผู้ปกครองหรือพี่ๆ อ่านให้ฟัง ทุกเรื่องจบลงด้วยความ
สุขเพื่อให้เด็กได้ผืนดี เนื้อเรื่องเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเด็กไทย ซึ่งได้เกิดขึ้นจริงแทบ
ทั้งสิ้น กรมวิชาการหวังว่าผู้อ่านคงจะได้รับความรู้และความเพลิดเพลินตามสมควร

กรมวิชาการ

สารบัญ

	หน้า
เที่ยวงานวัด	๑
เสือฝน	๓
หมวกผจญภัย	๕
พื้นปloom	๗
หมอนยอดรัก	๙
กล้วยแฝด	๑๑
สวนกรั้ว	๑๓
อัสกุอัส	๑๕
เสือผจญภัย	๑๗
กะลาดีกล้วนน้ำ	๒๑
นาฬิกาปลุก	๒๓
รองเท้าแดง	๒๕

เที่ยวงานวัด

เมื่อคืนนี้ที่วัดตำบลใกล้เคียง ๆ มีงานประจำปี มีการออกร้านขายของ ขายอาหารและขนมต่าง ๆ มีมหรสพหลายอย่าง มีภาพยนตร์ ลิเก ลำตัด โขนและงิ้ว มีชิงช้าสวรรค์มาตั้งในงานนี้ด้วย แม่บอกให้ลำลีรีบกินข้าวเย็นให้เสร็จเร็ว ๆ จะได้รีบไปเที่ยวงานวัดกัน ลำลีสื่อใจมาก รีบกินข้าวแต่งตัว

ไปถึงที่วัดก็เริ่มเปิดไฟสว่างไสวแล้ว มีคนในตำบลนั้นและตำบลใกล้เคียงมาเที่ยวงานกันมากมาย เมื่อไปไหว้พระและทำบุญแล้ว ก็ไปเที่ยวชมร้านขายของ มีร้านขายเสื้อผ้า หมวก กระเป๋า แม่ได้ซื้อหมวกให้ลำลีใบหนึ่งสีแดง ให้ใส่กันน้ำค้าง แล้วซื้อลูกโป่งสีเขียวใบหนึ่งลอยได้ด้วย แม่เอาผูกติดกับข้อมือของลำลี จะได้ไม่ลอยหนีไปบนฟ้า

มีละครลิเกคณะหนึ่งมาเปิดการแสดงในงานนี้ด้วย แม่กับลำลีสื่อตัวเข้าไปดูกัน ลำลีสื่อตัวเล็กนั่งดูข้างหลังไม่ค่อยเห็นชัด จึงไปดูติดหน้าเวที ลิเกกำลังแสดงชุดญวนทอดแห เจ้าของลิเกร้องเพลงว่า “จ๋เอ๋ยจ๋ ทอดแหตรงนี้ คงจะมีกุงนาง” แล้วลิเกก็ทอดแห ไม่มีกุง ทอดใหม่อีกหลายครั้ง ลำลีสื่อตัวดูจ๋ทอดแหเพลิน จ๋ก็ทอดแหโครมลงมาบนหัวของลำลี คราวนี้เลยได้หมวกแดงไปแทนกุงนาง ลิเกว่าหมวกได้ก็ไล่เลย คนดูตบมือชอบใจทั้งโรง พอละครลิเกจบชุดญวนทอดแห เจ้าของลิเกก็เอาหมวกมามากินให้ลำลี

ออกจากโรงละครลิเกแล้วก็เดินไปดูงิ้ว ลำลีสื่อไม่รู้เรื่อง ฟังภาษาจีนไม่ออก แม่จึงพาไปขึ้นชิงช้าสวรรค์ นี่เป็นครั้งแรกของลำลีที่ได้ขึ้นชิงช้าสวรรค์ เวลาขึ้นไปอยู่สูงมองลงมาข้างล่างแลเห็นทั่วบริเวณงาน มองเห็นอะไร ๆ ได้ชัดเจนดี พอชิงช้าเริ่มหมุนก็รู้สึกสนุกดี มันหมุนเร็วขึ้น เวลาหมุนลงชักใจหวิว ๆ แต่เมื่อหมุนไปหลายรอบก็รู้สึกหายหวิว สบายดีขึ้น ลำลีสื่อกำลังมองดู

คนเดินไปเดินมาเที่ยวงานเพลิน ลมพัดแรง สายลูกโป่งเกิดไปพันกับเหล็กที่
ชิงช้า แม่พยายามแก้เท่าไรก็ไม่ออก ติดอยู่อย่างนั้น พอชิงช้าหยุด คนประจำ
ชิงช้าก็ใจดีเข้ามาช่วยแก้สายลูกโป่ง แต่ดึงแรงไปหน่อยด้ายจึงขาด ลูกโป่ง
สีเขียวจึงลอยขึ้นไปบนฟ้า ลอย ลอย ลอยขึ้นไปสูง ๆ จนมองไม่เห็น ลำลี้ได้
แต่มองตามลูกโป่งลอยขึ้นบนฟ้าไปด้วยความเสียดาย

ขณะที่ลำลี้เดินกลับบ้าน ลำลี้ยังคิดถึงลูกโป่งใบนั้น เอามือคลำดูบนหัว
อ้อ ยังมีหมวกอยู่อีกใบ ถึงจะเสียดายลูกโป่งไปก็ยังได้หมวกคืนมาจากลิง คิดแล้ว
ลำลี้ก็สบายใจ

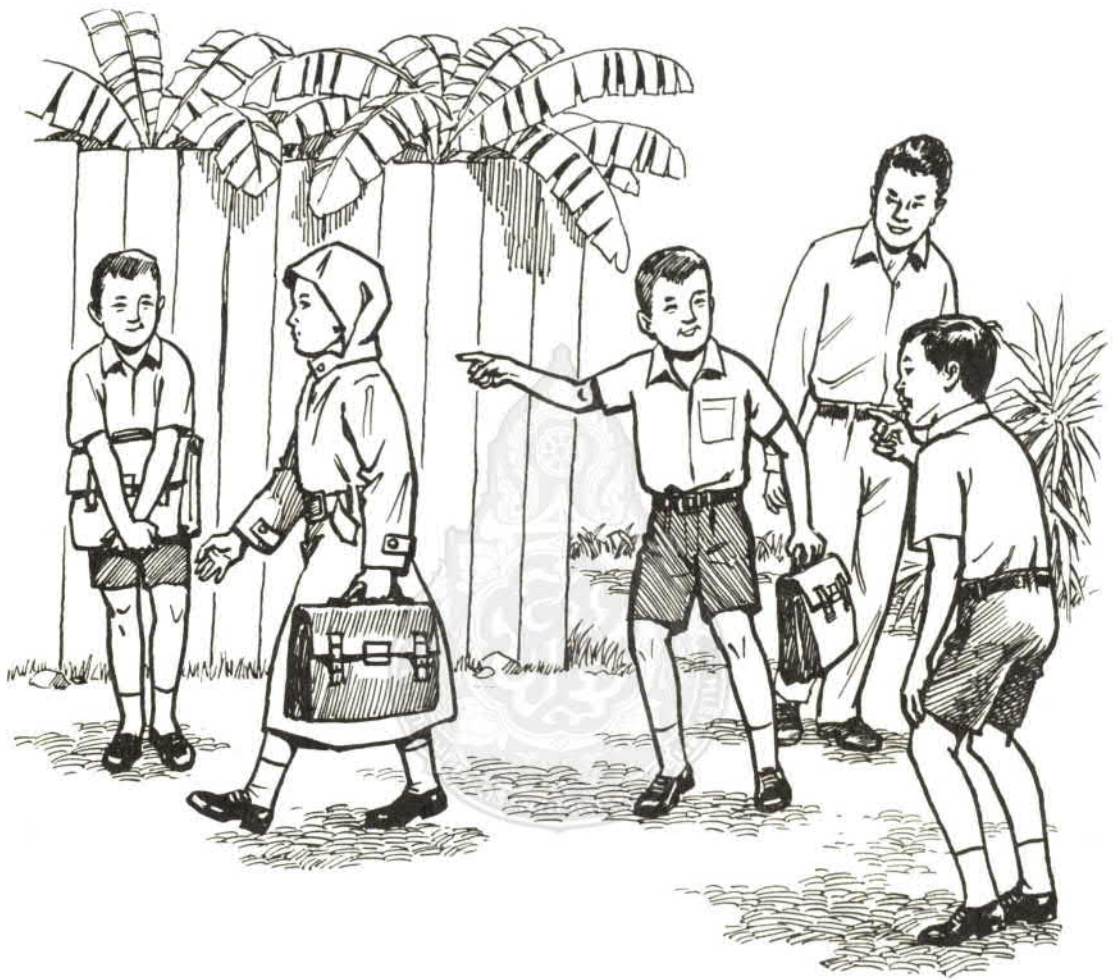
เสื้อฝน

โรงเรียนใกล้จะเปิดภาคต้นปีแล้ว คุณแม่พาเอ๋ไปหาซื้อเสื้อผ้า รองเท้า และเครื่องใช้ใหม่ เพราะของเก่าคับและสิ้นเกือบหมดแล้ว คุณแม่ได้ซื้อเสื้อฝน สีแดงจุดขาวให้ ๑ ชุด เอ๋ดีใจมาก กลับถึงบ้านก็ลองใส่เดินไปเดินมา ส่องกระจกอยู่นานด้วยความห่อ

เมื่อโรงเรียนเปิดเทอม เอ๋เอาเสื้อฝนใส่กระเป๋ามาโรงเรียนด้วยทุกวัน แต่ฝนก็ยังไม่ตกสักที เอ๋อยากใส่เสื้อฝนตัวนี้เหลือเกิน นั่งในห้องเรียนตอน บ่าย ๆ ก็ภาวนาขอให้ฝนตกมาก ๆ จะได้ใส่เสื้อฝนตัวสวย นั่งภาวนาอยู่หลาย วันแล้ว ฝนก็ยังไม่ตกอีก

วันหนึ่งเอ๋ทนความห่อไม่ไหวแล้ว เมื่อโรงเรียนเลิก ก็เอาเสื้อฝนออกมาใส่เดินอยู่คนเดียว เพื่อนนักเรียนทุกคนก็หัวเราะเยาะกันทั้งนั้น เดินไปตามถนนใครเห็นก็พากันอมยิ้มไปตาม ๆ กันทั้งถนน

เอ๋ทำอย่างนี้อยู่ถึงสามวัน โดยไม่กลัวใครเขาจะว่า วันนั้นอากาศแจ่มใส ตลอดวัน ไม่มีเค้าว่าฝนจะตกเลยตั้งแต่กลางวัน พอโรงเรียนใกล้จะเลิกฝนก็ กระหน่ำลงมาใหญ่ และไม่มีท่าทีว่าจะล่าช้าเลย เอ๋ได้มีโอกาสประเดิมเสื้อฝน กับฝนจริง ๆ วันนั้นเอง นักเรียนอื่น ๆ ที่เคยหัวเราะเยาะ วันนั้นเจียบหมด ได้แต่ บ่นว่าฝน เพราะต้องเปียกปอนกลับบ้าน ไม่มีใครเตรียมเสื้อฝนหรือร่มมา โรงเรียนเลย มีเอ๋คนเดียวเท่านั้นที่กลับถึงบ้านโดยไม่เปียกฝน

หมวกผจญภัย

เด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่ง ได้หมวกเป็นของขวัญวันเกิดจากแม่ เป็นหมวก
สานมีโบว์และดอกไม้ประดับ เด็กคนนี้รักหมวกใบนี้มาก ใส่ประจำอยู่เสมอ
ไม่ยอมถอดนอกจากเวลานอนเท่านั้น

วันหนึ่งแม่พาลูกสาวไปเที่ยวสวนสัตว์ ก็ใส่หมวกใบนี้ไปด้วย แม่พาลูก
ไปขี่ช้างเที่ยวเล่น บังเอิญลมพัดแรง พัดเอาหมวกปลิวตกลงไป ช้างไม่เห็นจึง
เหยียบเสียแบน เจ้าของหมวกร้องไห้จะเอาหมวกคืน ความขำจึงต้องบอก
กับช้างให้ถอยหลังไปเก็บหมวก ช้างก็เอางวงส่งหมวกคืนให้ เด็กหญิงดีใจที่ได้
หมวกคืน ถึงจะแบนไปหน่อยก็เอามือกระทุ้ง ๆ พอใส่ได้ ✓

ต่อจากนั้นแม่ก็พาไปเที่ยวชมสัตว์ต่าง ๆ ซ็อกกล้วยไปให้ลิงและค่างที่อยู่บน
ต้นไม้กิน เด็กหญิงตัวเล็กเกินไปส่งกล้วยให้ไม่ถึง แม่จึงช่วยอุ้มส่งให้ลิง ลิง
มารับกล้วยแต่คว้าเอาหมวกไปด้วย ขอคืนเท่าไร ๆ ก็ไม่ยอมให้ เอากล้วยไป
แลกทั้งหัวก็ไม่ยอมคืนหมวกให้ กลับเอาไปสวมหัวแล้วปีนหนีขึ้นไปบนต้นไม้
แม่จึงต้องไปตามคนเลี้ยงลิงมาเอาบันไดมาปีนและเอาหมวกคืนมาจากลิงได้ แม่
ขอบคุณคนเลี้ยงลิงด้วย

ได้หมวกคืนแล้วก็เดินไปซื้อถั่วเขียวเลี้ยงนกพิราบ คุณนกพิราบกินถั่วเขียว
จนพอใจแล้ว ก็ไปคุปลาที่ในสระ แม่ซื้อข้าวตอกมาถุงหนึ่งให้ลูกสาวโปรย
ให้ปลากิน ปลาที่พากันมาตอดกินข้าวตอกเป็นฝูง ๆ น่าดูมาก ลูกสาวกำลัง
โปรยข้าวตอกให้ปลาอยู่เพลิน ลมกระโชกมาพัดเอาหมวกปลิวลงไปในสระ
เด็กหญิงเจ้าของหมวกก็ร้องไห้จะเอาหมวกคืน แม่ไปหาไม้มาเชี่ยหมวก หมวก
นั้นลอยอยู่ พยายามเชี่ยก็ไม่ถึงกลับลอยออกไปไกลทุกที ๆ พวกปลาคิดว่าเป็น
อาหาร ก็พากันมาตอดกินปีกหมวก พอดีกับคนที่เช่าเรือพายเล่นในสระ ได้
ยินเสียงร้องไห้จึงสงสาร ก็พายเรือไปเก็บหมวกมาให้ จึงได้หยุดร้องไห้

แม่ขอบคุณชายใจดีคนนั้นแล้ว รับหมวกคืนมา หมวกปีกขาดแห้ว
เพราะปลาตะเพไปสองสามแห่ง มันเปียกและบูบ๋หมด ดอกไม้ก็หลุดหายไปหลาย
ดอก แม่จึงเอาหมวกมาแขวนตากกับกิ่งไม้ เมื่อมันแห้งแล้วก็เหียว ๆ ไม่น่าดู
แต่เจ้าของก็ยังพอใจที่จะสวมหมวกใบเหียว ๆ และขาดนั้นต่อไป

ฟันปลอม

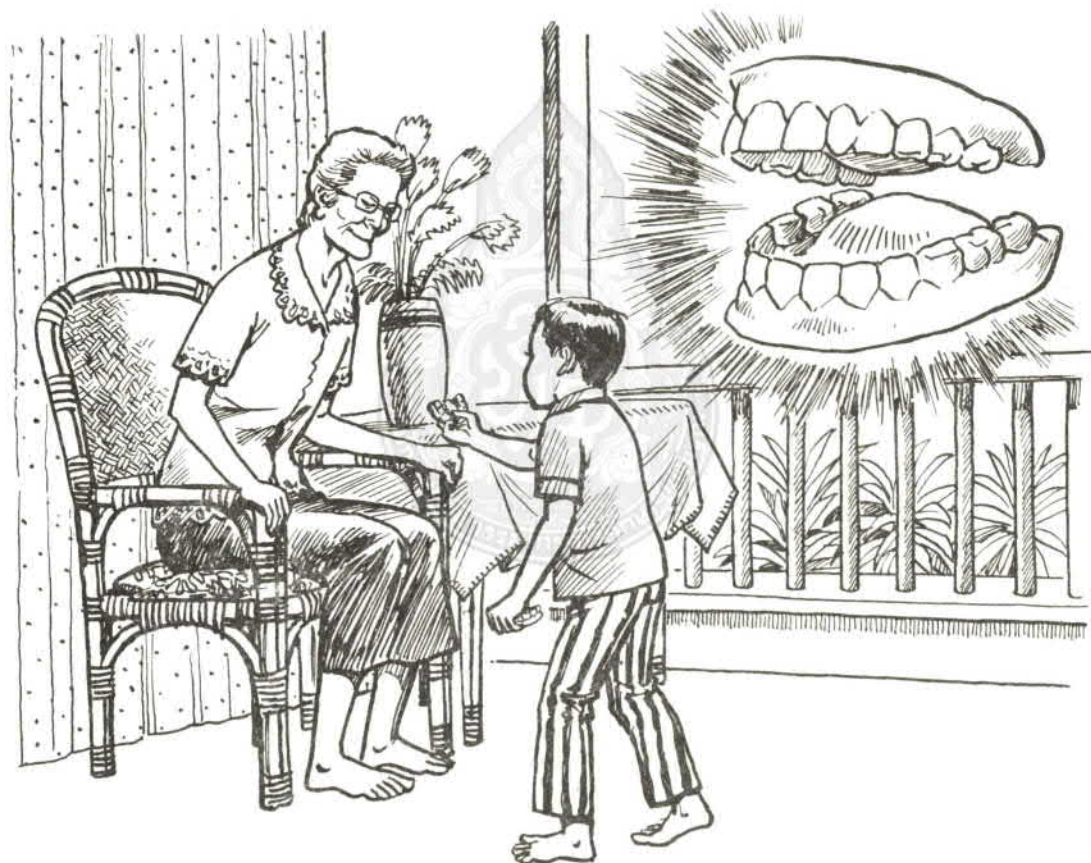
ตอนกลางวันหลังจากกินอาหารเย็นแล้ว คุณยายของป๋องมักชอบถอดฟันปลอมออกมาล้างและวางไว้ ตอนเช้าจึงเอาใส่ใหม่ ป๋องเด็กชายเล็กๆ มีความสนใจฟันปลอมของคุณยายมาก ชอบหยิบมาลองใส่ปากดูบ่อย ๆ แต่ปากของป๋องเล็ก ต้องอ้าจนกว้างที่สุดจึงจะเอาฟันปลอมนั้นใส่ได้ ฟันปลอมนี้สวยงามเหมือนเป็นสีชมพู ฟันก็ขาวเรียบเรียงเป็นแถว

ป๋องชอบไปส่องกระจกและยังฟันเปรียบเทียบกับฟันปลอมของคุณยายอยู่เสมอ รู้สึกไม่พอใจฟันของตัวเองเลย วันหนึ่งป๋องบอกกับแม่ว่า “หนูไม่อยากได้ฟันนี้เลย อยากเอาออกให้หมดแล้วจะได้ใส่ฟันปลอมใหม่สวยดี ถอดเข้าออกได้ด้วย” แม่ได้ฟังแล้วก็หัวเราะชอบใจและชี้แจงว่า “ฟันปลอมจะดีสู้ฟันของเราเองจริง ๆ ไດ้หรือ ฟันจริงของเราจะให้สวย ก็ต้องหมั่นสีฟันตั้นนอนเช้าและก่อนเข้านอนทุกวัน ฟันจะได้ไม่ผุและสวย ฟันจริง ๆ ผุหักหมดแล้วจึงต้องใช้ฟันปลอมนะซี” แต่ลูกชายก็ยังยืนยันจะเอาฟันปลอมให้ได้ แม่ก็ต้องผัดวารอไว้ให้แก่เท่าคุณยายเสียก่อน แล้วจะใส่ให้ ป๋องก็นับวันรอจะให้แก่จะได้ใส่ฟันปลอมบ้าง

คุณยายของป๋องเป็นคนขี้ลืม ชอบลืมโน่นลืมนี่อยู่บ่อย ๆ เดี่ยวแวนดาหาย กล้วยแฉหาย กระเป๋าสตางค์หาย ป๋องต้องเป็นพนักงานหาให้ทุกที คราวนี้ฟันปลอมหาย ไม่รู้ไปวางไว้ที่ไหน จะกินข้าวก็ไม่มีจะเคี้ยวข้าว ปากและแก้มก็บวมแดงดูน่าขัน ทั้งคุณยายและป๋องช่วยกันค้นหาจนทั่วบ้านก็ไม่พบ ^๕มือนั่นคุณยายจึงกินข้าวได้นิดเดียวเท่านั้น

วันรุ่งขึ้นป๋องพบฟันปลอมของคุณยายอยู่ในห้องน้ำ จึงเอามาให้คุณยายก็ชอบใจหลานชายและบอกว่า “ฟันปลอมมันไม่ดีหรอก สู้ฟันของเราเองไม่ได้

มันถอดออกได้ก็จริง แต่ก็หายเก่งด้วย” บ๊องจึงได้คิดว่า ฟันของเราติดอยู่ในปาก ทำหายไม่ได้ ใครมาขโมยก็ไม่ได้ด้วย

หมอนยอตรรก

ซัซได้รับหมอนปักอย่างสวยงาม เย็บเป็นรูปกระต่ายตัวหนึ่งเป็นของขวัญ เมื่ออายุครบหนึ่งเดือน ซัซก็นอนกับหมอนใบนั้นมาเรื่อย ๆ จนโต ถ้ามีหมอนใบนี้อยู่ใกล้ซัซจะนอนหลับง่าย ถ้าวันไหนไม่มีหมอนก็จะร้องไห้จนจะเอาหมอนใบนี้ให้ได้

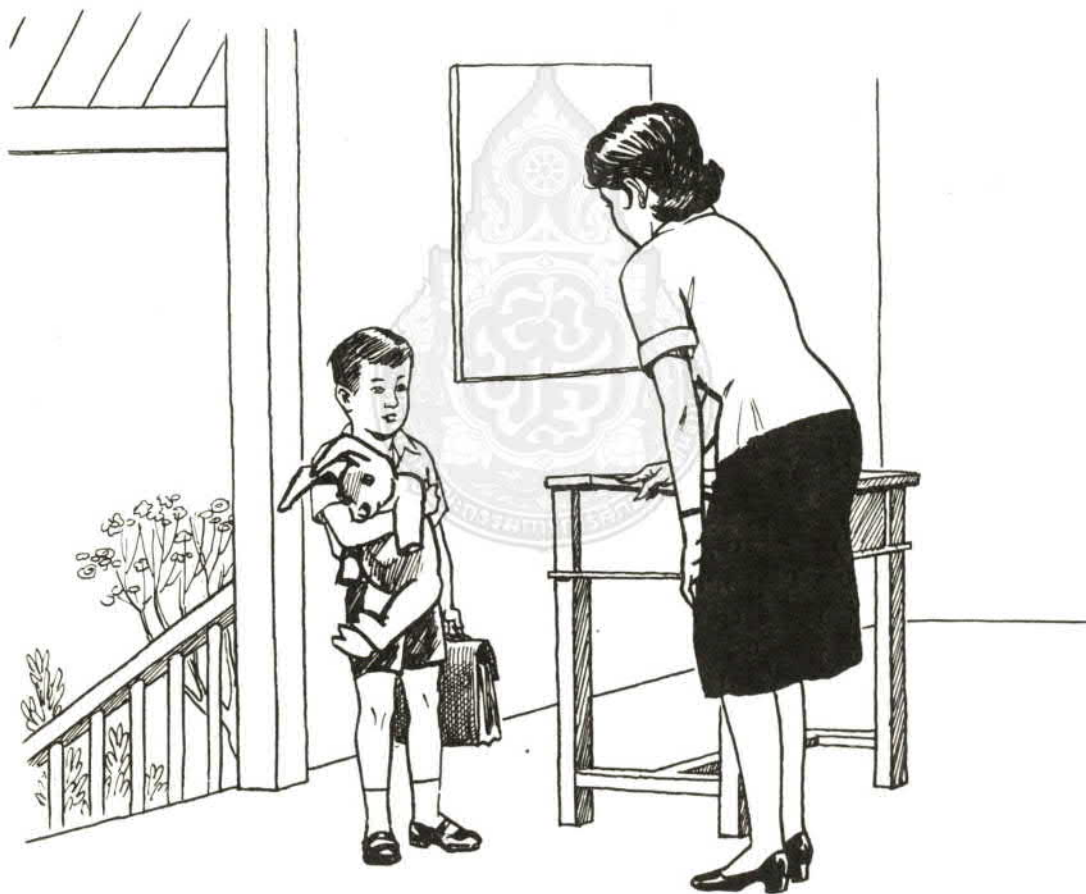
นาน ๆ ไปหมอนใบนี้ก็เก่า มีรอยเปื้อน ถึงแม้จะซักปรกซักก็ไม่ออกเท่าไร ซัซก็ยังไม่ว่างยัง ยังคงนอนกอดหมอนใบนี้อยู่ และชอบกัดหูกระต่ายที่แหลมขึ้นมา จนหูกระต่ายหลุดไป ลวดลายต่างๆ ก็ซีดเกือบจะมองไม่เห็นอยู่แล้ว ใคร ๆ เลยขนานนามหมอนใบนี้ว่า “หมอนยอตรรก”

แม่ของซัซพยายามชี้แจงให้ลูกชายฟังว่า “หมอนใบนี้มันเก่าและสกปรกมากแล้วลูก ทั้งไปเสียเถอะ แม่จะหาทำให้ใหม่สวย ๆ กว่านี้” ซัซก็ไม่ยอม จะเอาแต่หมอนยอตรรกใบเก่า แม่ซื้อหมอนสวยกว่ามาให้ ซัซก็สนใจอยู่เพียงสองสามวันแรก แล้วก็กลับไปเที่ยวตามหาหมอนยอตรรกใบเก่าอยู่นั่นเอง ถ้าคืนไหนไม่มีหมอนยอตรรกอยู่ข้างละก็ ซัซจะร้องเรียกหาหมอนจนได้ จนแม่รำคาญก็ต้องเอามาคืนให้

ครั้นเมื่อซัซโตขึ้นพอจะไปโรงเรียนได้แล้ว แม่ก็ส่งไปโรงเรียนอนุบาล ถึงเวลานอนกลางวันตอนบ่ายซัซก็นอนไม่หลับ ครูบอกให้หลับตาเท่าไร ๆ ก็ไม่หลับ กลับนอนร้องไห้ ครูจึงถามว่า “ร้องไห้ทำไม หลับตานอนเสียดี ๆ” ซัซตอบครูว่า “ไม่มีหมอนยอตรรก นอนไม่ได้” เป็นอันว่าบ่ายวันนั้นซัซนอนไม่หลับ

วันรุ่งขึ้นซัซเอาหมอนยอตรรกไปโรงเรียนด้วย พอครูเห็นก็ร้องว่า “ตายจริง หมอนสกปรกเอาออกไปไว้นอกห้องเสีย” ซัซไม่ยอม กอดเอาไว้นั่น ครูแย่งเอาไปไว้นอกห้อง พอครูเผลอก็แอบไปหยิบมากอดไว้อีก บ่ายวันนั้นซัซ

นอนหลับ ครูผ่านมาตรวจดูนักเรียน เห็นชั้นนอนกอดหมอนสกปรกก็แอบ
หยิบเอาออกไป ช้ชด้นชั้นคำหาหมอนยอตรักไม่พบ ก็ร้องไห้และตามหาจนได้
ช้ชต้องหอบเอาหมอนยอตรักไบนั้นมาโรงเรียนทุกวัน ครูไม่รู้จะทำอย่างไรต้อง
ปล่อยตามใจ มิฉะนั้นช้ชจะนอนไม่หลับถ้าขาดหมอนไบนั้น

กล้วยแปด

แม่ของหวานมักซื้อกล้วยน้ำว้ามาให้ลูก ๆ กิน เพราะกล้วยน้ำว้าเป็นอาหารที่ดีและไม่แสลงสำหรับเด็ก ราคาก็ไม่แพง เด็ก ๆ ก็ชอบทุกคน เมื่อเวลาแม่ซื้อกล้วยมาครั้งละหลาย ๆ หวี หวานจะต้องรีบมาเลือกดูว่า มีกล้วยแปดหลงมาบ้างหรือเปล่า ถ้ามี หวานจะต้องรีบจอง ไม่ยอมให้คนอื่น หวานชอบกินกล้วยแปดมาก ไม่ว่าจะเป็นกล้วยน้ำว้าหรือกล้วยไข่ก็ตาม

บ๊า น้ำและอาของหวาน รู้ว่าหวานชอบกินกล้วยแปดนัก ก็มักล้อว่า “กินแต่กล้วยแปดระวังจะมีลูกฝาแปดนะ” แต่หวานก็ไม่กลัว ยังคงชอบกินกล้วยแปดอยู่นั่นเอง แม่รู้ว่าชอบก็เลยพยายามเลือกกล้วยหวีที่มีแปดมาฝากเป็นประจำ

วันหนึ่งน้ำของหวาน คลอดลูกออกมาเป็นลูกฝาแปดผู้ชายคนหนึ่ง แม่พาหวานไปเยี่ยมน้องคู่ใหม่ที่บ้านน้ำ น้องหน้าตาเหมือนกันน่ารักจริง ๆ หวานสนใจอยากได้น้องฝาแปดบ้าง จึงไปถามน้ำว่า “คุณน้ำชอบกินกล้วยแปดหรือเปล่าคะ ? จึงมีลูกแปดอย่างนี้” น้ำตอบว่า “น้ำไม่ชอบกินนัก แต่ก็เคยกินกล้วยแปดเหมือนกัน แต่ทำไมมีลูกฝาแปดก็ไม่ทราบ” แต่หวานก็ยังคงฝังใจว่า น้ำคงจะกินกล้วยแปดเข้าไปนั่นเอง

เมื่อแม่ของหวานซื้อกล้วยมาแจกลูก ๆ คราวนี้หวานกินกล้วยธรรมดา ไม่เลือกกินกล้วยแปดอย่างแต่ก่อน แม่สงสัยจึงถามว่า “หวานทำไมไม่กินกล้วยแปดล่ะ แม่อุตส่าห์เลือกไว้ให้” หวานตอบแม่ว่า “หนูไม่กินหรอก หนูเก็บไว้ให้แม่กิน แม่จะได้มีลูกฝาแปด หนูอยากได้น้องฝาแปดบ้าง” แม่หัวเราะชอบใจที่ลูกสาวพูดอย่างนั้น แล้วอธิบายว่า “แม่กินกล้วยแปดแล้วก็ไม่แน่ว่าจะมีน้องฝาแปดให้ได้ แต่หวานอุตส่าห์เก็บไว้ให้แม่ แม่ก็จะกิน”

หวานรออยู่นานหลายเดือน แม่ก็ยังไม่มือน้องฝาแฝดมาให้หวาน เพราะหวานอยากได้น้องฝาแฝดจริง ๆ จึงไปถามแม่ว่า “เมื่อไรแม่จะมีน้องฝาแฝดให้หนูบ้าง หนูอยากได้ หน้าตาเหมือนกัน สวยดี แต่งตัวก็เหมือนกัน ไม่รู้ว่าคนไหนเป็นคนไหน” แม่ตอบว่า “ถ้าแม่ไม่มีน้องฝาแฝดหนูก็มีน้องลูกของน้ำอยู่แล้วนี่ ถ้าหนูอยากเล่นด้วยก็ได้ เป็นน้องของเราเหมือนกัน แต่เป็นลูกพี่ลูกน้องกัน” หวานรักและพอใจน้องชายฝาแฝดคู่นี้มาก นอนสวดมนต์ทุกคืน ขอให้แม่มีน้องฝาแฝดมาให้บ้างสักคู่หนึ่ง

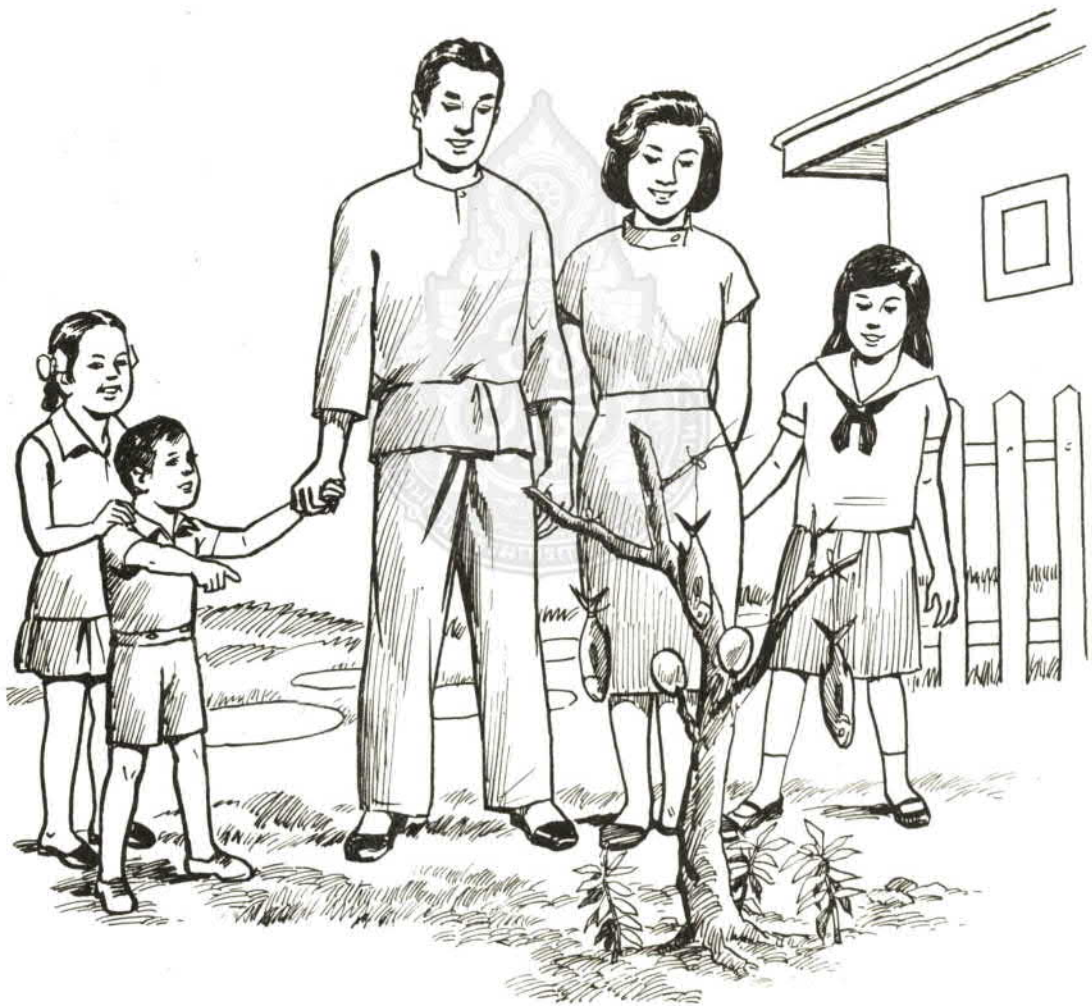
สวนครัว

ที่หลังบ้านมีที่ดินว่างเปล่าอยู่ข้างพอบปลูกต้นไม้ได้ พ่อจึงปลูกสวนครัวไว้ใช้ในบ้าน ปลูก บวบ น้ำเต้า พริก มะเขือและมะเขือเทศไว้ให้แม่ทำกับข้าว ตอนเย็นๆ ดอกบวบสีเหลืองอ่อนบานอร่ามไปหมด น้ำตุมาก มะเขือก็ออกดอกเป็นสีม่วงสวย ดอกน้ำเต้าเป็นสีขาว เมื่อน้ำเต้าออกลูกมาอ่อนๆ พี่ๆ ก็ไปจองน้ำเต้ากัน สลักขอลงบนน้ำเต้านั้น เมื่อกูกน้ำเต้าโตขึ้นซอกก็โตขึ้นตามไปด้วยทุกวันๆ

พ่อแบ่งที่ว่างที่ยังเหลืออยู่ ให้ลูกๆ หัดปลูกกันบ้าง เด็กๆ ก็ตั้งใจที่จะได้ปลูกสวนครัวด้วยตัวเอง พี่ๆ ช่วยกันหาเมล็ดพันธุ์ผักกาดหอม ผักกาดขาว ผักชี และต้นหอมมาปลูก ทุกๆ เช้าและเย็น พี่ๆ ก็มารดน้ำผัก และเฝ้ามองดูมันงอกและเจริญเติบโต มันโตขึ้นทุกวันน้ำตุมาก ไม่ช้าแม่จะมีผักกาดไว้ผัดให้ลูกๆ กิน อุ๊น้องชายคนเล็ก ยังไม่ได้เข้าโรงเรียน ไม่ค่อยได้ช่วยพี่ๆ ทำสวน เพราะกลัวว่าอุ๊จะมายุ่งและถอนต้นผักที่ปลูกไว้หมด จึงได้แต่ยืนดูอยู่ห่างๆ แต่ในใจของอุ๊ก็อยากจะปลูกอยู่เหมือนกัน แต่ยังคงคิดไม่ออกว่าจะปลูกต้นอะไรดี

อุ๊นอนคิดอยู่หลายคืน พอดอนเย็นก็มาบอกพ่อด้วยความตื่นเต้นว่า “มาดูสวนครัวของอุ๊ อุ๊ก็มีสวนครัวเหมือนกัน ปลูกต้นไม้ไม่เหมือนใครเลย” ว่าแล้วก็ฉุดมือพ่อไปดูสวนครัว พี่ๆ รู้ข่าวว่าอุ๊ก็มีสวนครัวกับเขาเหมือนกัน จึงพากันตามไปดูบ้าง ทุกคนเห็นสวนครัวของน้องคนเล็กแล้วก็ต้องหัวเราะจนน้ำตาไหล อุ๊ชี้แจงกับทุกคนว่า “นี่ต้นปลาหู นี่ต้นไข่ และนี่ต้นโหระพา” อุ๊เอาปลาหูหนึ่งมาผูกติดไว้ที่ต้นไม้ ๓ ตัว เอาเปลือกไข่มาเสียบเข้ากับกิ่งไม้ และเอากิ่งโหระพาบักที่กินไว้สองสามกิ่ง

อุ้มองดูสวนครัวของตัวเองด้วยความปลื้มใจ เพราะปลูกวันเดียวก็ออกลูก
เลย ไม่ต้องรดน้ำทุกวันๆ จะได้ให้แม่เอาไปทำกับข้าวในครัว อุ้มึงไปจุดมือแม่
มาและบอกว่า “อุ้มทำสวนครัวไว้ให้แม่แล้ว แม่ไม่ต้องไปซื้อที่ตลาดแล้ว มีต้น
ปลาทุกบัตันไซ้” เมื่อมาถึงสวนครัวก็พบว่า ปลาทุหยไปด้วหนึ่งจึงเดินตามหา
เห็นนางสามลีกำลังกินอยู่ที่หลังฟุ่มไมนั่นเอง แม่จึงเก็บปลาทุที่เหลือจากด้นไป
ทอดกินเย็นวันนั้นเอง

อีสุกอีใส

หนูสุขไม่ได้ไปโรงเรียนหลายวัน เพราะไม่สบาย ออกอีสุกอีใส เป็นเม็ดใสๆที่โบน้าและตามตัวเต็มไปหมด คุณบ๊า คุณน้า คุณอามาเยี่ยมหนูสุขกันหลายคน หนูสุขเป็นลูกคนเดียวของพ่อแม่ พวกญาติที่มาเยี่ยมไม่ได้พาเด็กๆมาด้วย เพราะกลัวติดโรคอีสุกอีใสจากหนูสุข ได้แต่หาของเล่นบ้าง และอาหารที่ไม่แฉลงไขมาเยี่ยม

เมื่อหนูสุขหายดีแล้ว คุณแม่ก็บอกว่า “ลูกหายดีแล้ว วันจันทร์นี้ไปโรงเรียนได้แล้วละ หยุดโรงเรียนมาหลายวันแล้ว เดี่ยวจะเรียนไม่ทันคนอื่นนะ”

พอได้ยินคุณแม่พูดอย่างนั้น หนูสุขก็หน้าอ และบอกว่า “ผมยังไม่ไปครับ ตัวยังเป็นเม็ดๆดวงๆอยู่เลยครับ เดี่ยวเพื่อนๆจะล้อผม ผมอาย ผมไม่ไป”

คุณแม่ชี้แจงว่า “คนที่หายจากอีสุกอีใสใหม่ๆก็เป็นอย่างนี้ วันหลังก็หายหมดไปเอง ไม่เห็นน่าอายอะไรเลยลูก” หนูสุขก็ยังไม่ยอมไปอยู่คนเดียว

วันจันทร์ หนูสุขไม่ยอมไปโรงเรียน คุณพ่อเห็นลูกชายดื้อ ก็อุ้มใส่รถไปเอาไปส่งโรงเรียนจนได้ หนูสุขนั่งหน้าอในห้องเรียนตลอดเวลา ถึงเวลาหยุดพักก็ไม่ออกจากห้อง ไปนั่งแอบอยู่มุมห้องคนเดียว

ครูประจำชั้นมาพบก็ถามว่า “ทำไมเธอไม่ออกไปเล่นข้างนอกคะ? มานั่งจับเจ้าอยู่อย่างนี้ไม่ดีค่ะ”

หนูสุขตอบว่า “ผมอายเขา ตัวผมเป็นดวงไปหมดทั้งตัว”

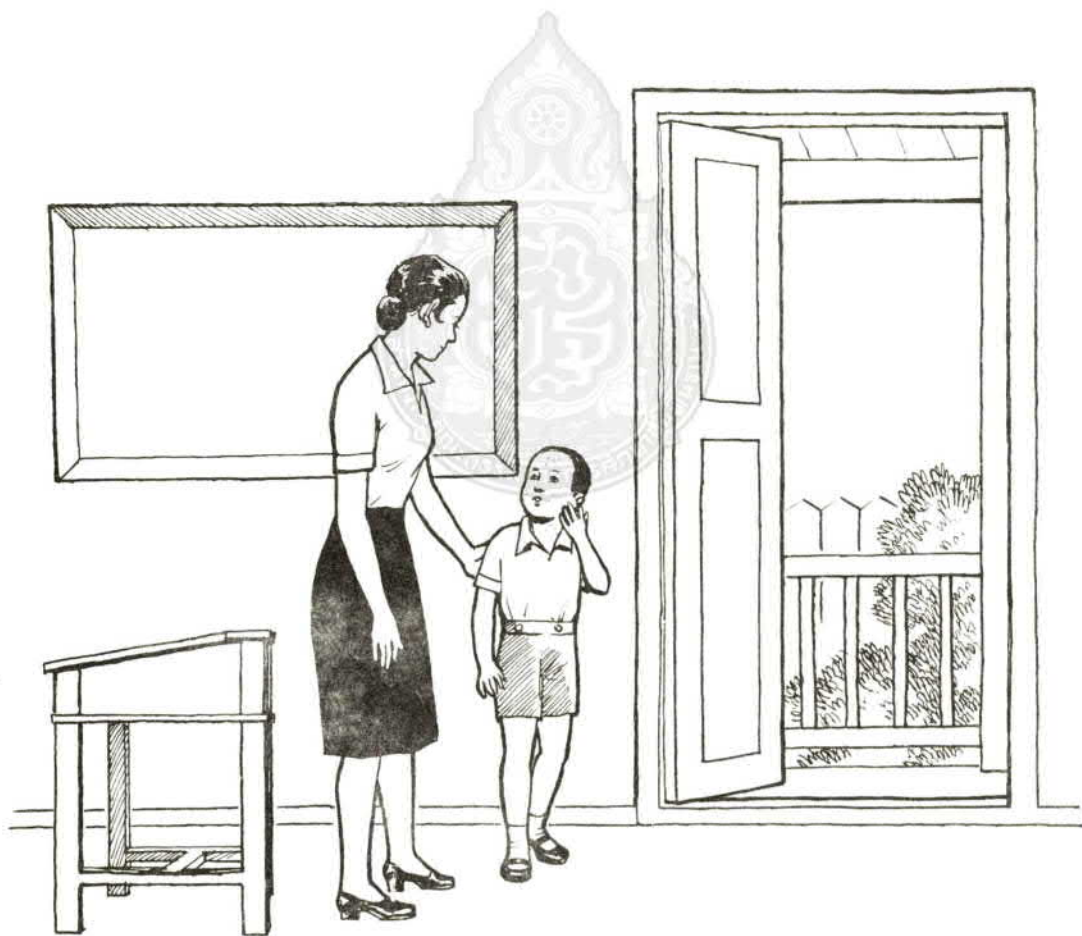
ครูชี้แจงว่า “คนที่หายจากอีสุกอีใสก็เป็นอย่างนี้ทั้งนั้น อีกสองสามวันก็หายไปเอง ไม่มีอะไรน่าอาย มามะ ไปเล่นข้างนอกกันกับครู”

หนูสุขก็ยังยืนยันไม่ยอมไป “ผมกลัวพวกเพื่อนเขาจะล้อผมครับ ผมไม่ชอบให้ใครมาล้อ”

ครูเล่าว่า “ใครเขาจะล้อเรากี่ข้าง ทุกๆ คนต้องเป็นอัสก้อใส่กันทุกคน ปีนี่เขาไม่เป็นปีหน้าเขาก็เป็น แล้วตัวก็แบนเม็ดๆ อย่างนั้นทั้งนั้น ไม่น่าอายอะไรเลย”

หนูสุขถามว่า “จริงหรือครับ”

ครูตอบว่า “จริงๆ ซี้คะ ครูเองก็เคยเป็นเมื่อเด็กๆ อีกไม่กี่วันตัวก็ขาวอย่างเดิม มามะ ไปกับครู” แล้วหนูสุขก็เดินตามครูออกไปเล่นกับเพื่อนนักเรียนอื่นๆ ไม่เห็นมีใครล้อสักคน

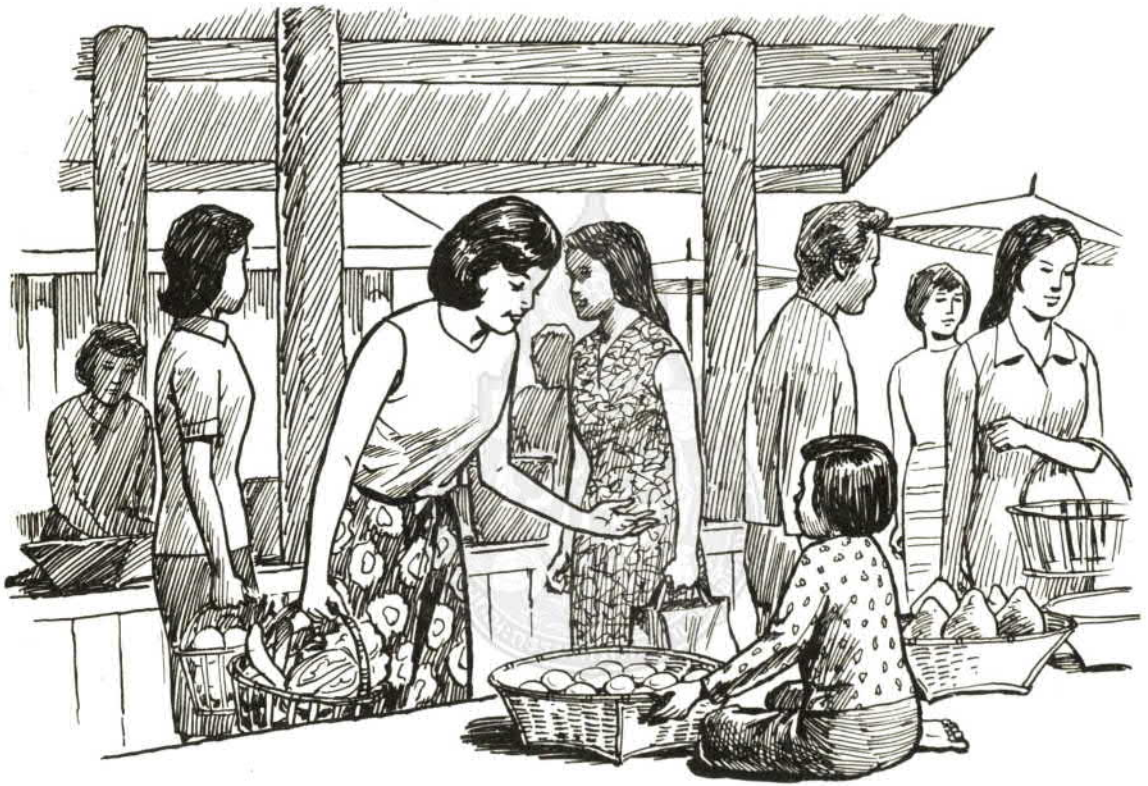
เสื้อผจญภัย

น้ำแดงของจิวมีฝีมือในทางเย็บปักถักร้อย วันหนึ่งน้ำแดงเย็บเสื้อมาให้ จิวตัวหนึ่ง เสื้อตัวนี้สีฟ้าอ่อน มีปักเป็นดอกไม้เล็ก ๆ สีต่าง ๆ น่ารักมาก น้ำได้ปักอย่างสุดฝีมือจริง ๆ เพื่อให้หลานไว้ใส่ในวันเกิดอาทิตย์หน้า จิวกราบขอบคุณสำหรับเสื้อสวยตัวนี้ แล้วก็ลองใส่เสื้อตัวนั้นไปให้แม่ดู แม่บอกว่า “พอตัวแล้ว ถอดเก็บไว้เสียเถอะ เดี่ยวจะเบือนเสียหมด” แต่จิวไม่เชื่อแม่อีกยังไม่ถอด ยังใส่อยู่อีก

วันนั้นน้ำแดงเรียกเจ้าขนมที่หาบผ่านมาแล้วซื้อขนมปลากริมไข่เต่าเลี้ยงจิวด้วย จิวกินรึบร้อนไปหน่อย ขนมปลากริมหกรดเสื้อสวยตัวนั้น น้ำจึงบอกว่า “จิวรีบถอดออกซึกเสีย ทิ้งไว้จะซึกไม่ออก” แล้วน้ำก็ซึกเสื้อเอาไปตากที่ราว แต่ลืมใช้ไม้หนีบเสื้อ บังเอิญวันนั้นลมพัดจมีพายุด้วย ลมพัดเสื้อปลิวไปตกพาดที่ริมรั้วสังกะสี

มีเด็กผู้หญิงคน ๆ คนหนึ่งเดินผ่านมา แลเห็นเสื้อสวยห้อยอยู่ริมรั้วก็อยากได้ พยายามเอื้อมมือเก็บก็ไม่ถึง จึงไปหาไม้มาสอย หาไม้ยาว ๆ ไม่ได้เลยได้มาแต่ต้นสนชนิดเดียวจึงเขี่ยไม้ถนัด ขณะที่กำลังสอยเสื้ออยู่ สุนัขตัวหนึ่งมาเห่า ๆ แล้วเข้ามาพินixaเด็กคนนั้น แล้วก็พอดีสอยเสื้อได้ เสื้อหลุดลงมา สุนัขคาบเสื้อได้ก็วิ่งไป เด็กผู้หญิงก็วิ่งไล่ตามจะเอาเสื้อคืน มันก็วิ่งหนีไปทางโน้นทางนี้แล้วก็มุดรั้วมะขามเทศไป เด็กหญิงมุดตามไม่ได้ ยืนรออยู่แถวนั้น เพราะว่ามันจะกลับออกมาบ้าง รออยู่เป็นนานทนไม่ไหวจึงกลับไป

สุนัขคาบเสื้อไปถึงเล่าไก่แห่งหนึ่ง มันรู้สึกว้าไล้ไก่คงจะสนุกดีกว่าคาบเสื้อ จึงทิ้งเสื้อไว้ในกรงไก่ แล้วก็ตั้งต้นวิ่งไล่ไก่ ไก่ตกใจร้อง “แก๊ก แก๊ก แก๊ก” บินกันวุ่นวายไปทั้งเล่า มันวิ่งไล่ไก่จนเบื่อแล้วก็เลิก เดินออกไปหาอะไร ๆ ที่สนุก ๆ ต่อไป

เช้าวันรุ่งขึ้น เจ้าของไก่มาเก็บไข่และให้อาหารไก่ พบเสื่ออยู่ในเล้าไก่ก็
หยิบดู เห็นเสื่อสวยแต่เบื่อนจึงหยิบติดมือมาด้วย เอาไปซักตากแล้วให้ลูกสาว
ใส่เอาไข่ไก่ไปขายที่ตลาด ลูกสาวก็ใส่เสื่อพอดีเสียด้วย

ฝ่ายทางบ้านของจ้าว เห็นท้องฟ้ามืดฝนจะตกก็ไปเก็บเสื่อ ไม่พบเสื่อตัวนั้น
ก็วิ่งไปบอกน้ำ “คุณน้าขา เสื่อตัวนั้นหายไปแล้วค่ะ” น้ำแดงจึงนึกขึ้นออกว่า
“ตายจริง น้าลืมใช้ไม้หนีบผ้า ป่านนี้คงปลิวไปไหนแล้วก็ไม่รู้ พายุพัดจัดด้วย”

วันรุ่งขึ้นน้ำแดงไปซื้อผักที่ตลาด ได้แะซื้อไข่ พบเด็กขายไข่ใส่เสื่อ
สีฟ้าตัวนั้น ก็ถามว่า “หนูเอาเสื่อตัวนั้นมาจากไหนล่ะ?” เด็กขายไข่ตอบว่า
“เก็บได้ค่ะ แม่ของหนูเก็บได้” น้ำก็เล่าว่า “หนูรู้ไหม เสื่อตัวนั้นฉันทัดเย็บและ
ปักด้วยมือของฉันทองนะ ฉันทให้หลานสาวของฉันท” แต่เด็กขายไข่อยืนยันว่า
“แม่ของหนูเก็บได้จริงๆ เสื่อตัวนี้ก็ต้องเป็นของหนู” น้ำแดงพยายามเกลย-
กล่อมเอาเสื่อคืนว่า “หนู ฉันทจะให้เสื่อตัวใหม่อีกตัว หนูอยากได้เสื่อตัวไหนขึ้นมา
ฉันทจะซื้อให้ ขอเสื่อตัวนั้นคืนเถอะ” เด็กหญิงก็ยังไม่ยอม น้ำแดงพยายามต่อไป
ว่า “ฉันทจะหาไข่หมดตะกร้านี้เลย หนูจะได้ไม่ต้องเสียเวลานั่งขายอีกนาน”
เด็กหญิงจึงตกลง

น้ำแดงได้เสื่อคืนมาให้จ้าวใส่ทันวันเกิด แต่เสียเงินค่าเสื่อและค่าไข่ไป
หลายบาท จ้าวพูดกับน้ำแดงอย่างรับผิดชอบว่า “ถ้าหนูเชื่อแม่ เก็บเสื่อไว้ คุณน้า
คงไม่ต้องเสียเงินค่าไข่เสื่อกลับมา”

กะลาสีกลัวน้ำ

เด็ก ๆ ผู้ชายแทบทุกคนชอบเครื่องบินทหารมาก โดยเฉพาะเด็กเล็ก ๆ แล้วชอบเสื้อกะลาสีเป็นที่สุด วุฒิก็นึกเหมือนเด็กชายอื่น ๆ พี่ชายของวุฒิมีเสื้อกะลาสีอยู่ชุดหนึ่ง ซึ่งเป็นที่โปรดปรานมาก วุฒิอยากได้เสื้อชุดนั้นมากก็ออกปากขอ “พี่ เสื้อชุดกะลาสีนี้เมื่อไรจะให้ฉันสักที” พี่ชายตอบว่า “ได้ซี แต่ยังไม่ใช่เดี๋ยวนี้ ไว้ให้นันใส่คับเสียก่อน ฉันจึงจะให้เธอ”

วุฒิก็นึกให้พี่ชายโตเร็ว ๆ เสื้อจะได้คับ วุฒิจะได้มีโอกาสใส่บ้าง เมื่อวุฒิมียخنมอะไรก็เอาไปให้พี่ชายหมด แล้วพยายามดักขำให้พี่ชายมาก ๆ เพราะเพื่อนของวุฒิแนะนำว่า ถ้าพี่ชายกินมาก ๆ แล้วจะได้โตเร็ว ๆ วุฒิจึงทำตามคำแนะนำ พี่ชายของวุฒิเลยสบายมีขนมกินมาก ๆ และพี่ชายก็โตจนเสื้อคับเร็วจริง ๆ

เมื่อวุฒิได้เสื้อชุดนั้นแล้ว วุฒิใส่มันแทบทุกวัน ใส่แล้วไม่ยอมถอดเสียด้วย จนเสื้ออมสกปรกควรซักได้แล้วก็ไม่ได้ซัก เพราะวุฒิไม่ยอมถอด แม่ของวุฒิต้องแอบถอดเวลาวุฒินอนหลับเอาไปซักตาก พอวุฒิตื่นขึ้นมาไม่พบเสื้อตัวโปรดก็ไปทราวดากผ้า พบเสื้อตากอยู่ยังไม่ทันแห้งก็เอามาใส่แล้ว วุฒิทำอย่างนั้นเสมอ จนกระทั่งเสื้อกะลาสีชุดนั้นเก่า

วันหนึ่งแม่ของวุฒิมิธุระไปเยี่ยมเพื่อน แต่บ้านเพื่อนต้องนั่งเรือข้ามฟากแม่น้ำไปด้วย แม่พาวุฒิจะลงเรือ บังเอิญเรือใหญ่ผ่านมาทำให้เรือโคลงเคลง เพราะคลื่น วุฒิร้องลั่น “ไม่เอา ไม่เอา ไม่ลง ไม่ลง” แม่ของวุฒิก็นั่งไปก่อนแล้วให้ลูกตามลง ก็ไม่ยอมลง แม่บอกว่า “ลงมาเถอะ ไม่เป็นไร ไม่ต้องกลัวเรือล่ม ไม่เห็นมีใครเขากลัวลูกคลื่นเลย” คนในเรือนั่งรอกันเต็มจะข้ามฟาก รอแต่วุฒิคนเดียวเท่านั้น เรือก็จะออกแล้ว คนเรือเห็นวุฒิใส่เสื้อชุดกะลาสีแต่กลัวไม่กล้าลงเรือ จึงล้อว่า “กะลาสีกลัวน้ำด้วยหรอ?” คนโดยสารอื่น ๆ ที่นั่ง

ร่อยุ่เลยพากันหัวเราะกันทุกคน คนเรือจึงอุ้มวุฒิส่งเรือ เรือจึงออกได้ วุฒินั่งหลับตาปีติตลอดทาง

เมื่อกลับถึงบ้าน แม่ก็เล่าเรื่องวุฒิกลับลูกคลื่นไม่กล้าลงเรือจนถูกล้อว่า “กะลาสีกล้วนน้ำ” ให้พี่ๆ ของวุฒิป้าง พ่อและพี่ๆ เลยหัวเราะและล้อว่า “กะลาสีกล้วนน้ำ กะลาสีกล้วนน้ำ” พี่คนหนึ่งบอกว่า “กะลาสีก็ต้องชอบน้ำซี ต้องไม่กลัวเรือ ไม่เมาเรือ ไม่เมาคลื่น อย่างนี้ขายหน้าเขา เสียชื่อกะลาสีหมด”

อีกอาทิตย์หนึ่งต่อมา แม่จะไปเยี่ยมเพื่อนคนนั้นอีก คราวนี้แม่ไม่เอาวุฒิไปด้วยแล้ว แต่วุฒิก็วิ่งตามแม่ “ขอผมไปด้วยคน คราวนี้รับรองผมไม่กล้วนน้ำแล้ว” แม่ก็ลองเชื่อดูสักครั้งก็เอาไปด้วย คราวนี้บังเอิญเรือไม่โคลงเคลงอย่างครั้งก่อน วุฒิจึงกล้าขึ้นไม่ร้องเอะอะอย่างคราวก่อน คนเรือจำวุฒิได้เลยล้อว่า “กะลาสีคราวนี้ไม่กล้วนน้ำอีกแล้วหรือ?” วุฒิก็นั่งยิ้มและไม่นั่งหลับตาปีติ กลับมองดูเรืออื่นแล่นผ่านไปมา เห็นแม่พายเรือมีลูกเล็ก ๆ กว่าวุฒินั่งในเรืออย่างไม่กลัวอะไร มีลมโชยเย็นดี มีนกนางนวลบินว่อนเล่นลม บ้างลงเล่นน้ำ บ้างก็บินโฉบจับปลา ทำให้วุฒิรู้สึกเพลิดเพลินและไม่กล้วนน้ำอีกต่อไป

นาฬิกาปลุก

เมื่อหนูเล็กได้รับอนุญาตให้ไปเที่ยวทางเรือกับทางโรงเรียนได้เป็นครั้งแรก ก็ตื่นเต้นมาก ดีใจมากจนนอนไม่หลับ นอนคิดว่า จะเตรียมอะไรไปกินในเรือ? จะใส่เสื้อตัวไหนดี? จะเอาอะไรติดตัวไปอีก? คิด คิด จนม้อยหลับไปเมื่อจวนสว่าง

หนูเล็กตื่นเต้นมากที่สุดในชั้น เตรียมตะกร้า กระจบ่อง ขวดน้ำ ทำข้าวเม่าหมีใส่กระจบ่องไว้เผื่อเพื่อนๆ ไข่ต้ม ส้มและขนมกระจุกระจิก มีดพับตลอดจนยาหม่อง ยาหอมและยาใส่แผล หนูเล็กเตรียมบรรจุตะกร้าไว้ล่วงหน้าถึงสองวัน เสื้อชุดที่จะใส่แขวนไว้สรีจเรียบร้อย หลังจากที่ได้ลองใส่เสื้อหมวก หัวตะกร้าส่องกระจกอยู่หลายชั่วโมง จนพี่ๆ น้องๆ ออดหัวเราะความเห่อของหนูเล็กไม่ได้ แต่คุณแม่ว่า “โอ้ เพิ่งเคยไปเป็นครั้งแรก ก็ต้องเห่อเป็นธรรมดา”

เรือจะออกหกโมงครึ่ง ครูให้ทุกคนไปพร้อมกันที่เรือตั้งแต่หกโมงเช้า หนูเล็กวานคุณพ่อตั้งนาฬิกาปลุกตั้งแต่ตีห้า เพื่อจะได้ตื่นเรือแน่ๆ ก่อนนอน หนูเล็กตรวจสอบทุกอย่างพร้อมหมดแล้ว ไม่มีอะไรขาดเหลือแน่ๆ ก็เข้านอนด้วยความตื่นเต้นแต่หัวค่ำ

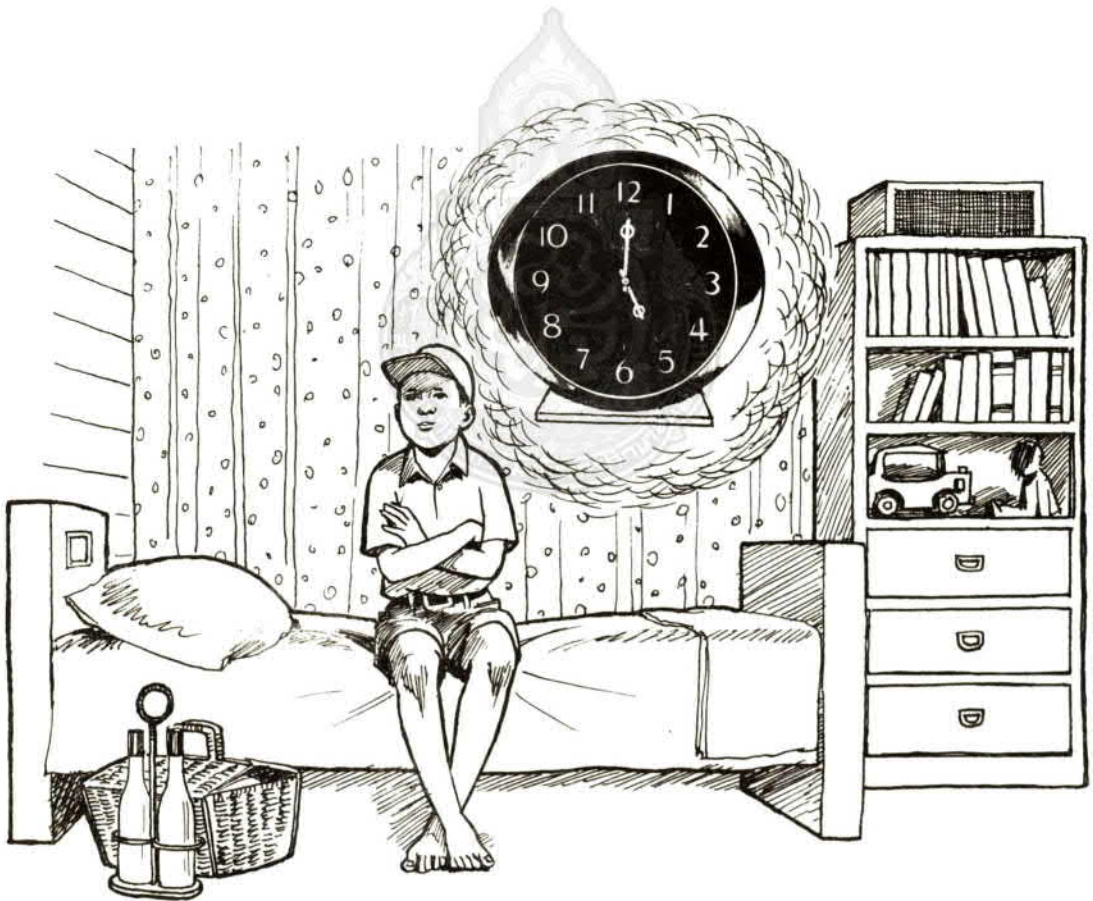
นอนหลับไปไม่ได้นาน คิดว่าเข้าแล้ว หูแว่วเสียงนาฬิกาปลุกอยู่ตลอดเวลา ลูกขึ้นแต่งตัวลงไปข้างล่าง เสียงคุณพ่อคุณแม่คุยกันอยู่ เหลือบดูนาฬิกาข้างฝา เพิ่งห้าทุ่ม จึงกลับไปนอนต่อ นอนก็ไม่ค่อยหลับ หูคอยแว่วแต่เสียงนาฬิกาปลุกอยู่เกือบตลอดเวลา แต่ลงท้ายก็หลับทั้งชุดเดินทางอย่างนั้นเอง

คราวนี้หนูเล็กตื่นขึ้นดูนาฬิกา เห็นตีสี่ แต่อย่างไรเสียก็กลับไปนอนต่ออีกไม่ได้แล้ว ลองรอรอไปอีกครึ่งชั่วโมง นาฬิกาก็ยังไม่ปลุก หนูเล็กจึงตัดสินใจ

ออกจากบ้านไปทำเรือ ยังไม่มีใครเลยที่ทำเรือ ท้องฟ้าก็ยังมีตออยู่ อยากจะร้องไห้เสียแล้ว เพราะเจ็บบจริงๆ ยืนคิดทบทวนว่า “เราวันนี้ไม่ผัดแน่นอนนะ ไม่เก้อแน่นอน?” ก็พอดีเรือที่นัดไว้มาจอดเทียบท่า “แหม ใจดีขึ้นเป็นกอง” หนูเล็กคิดในใจ

หนูเล็กไปเที่ยวทางเรืออย่างสนุกสนานกับเพื่อนๆ อาหาร ขนมและผลไม้ที่เตรียมไปเกลี้ยงหมด และยาหม่อง ยาหอมตลอดจนยาไล่แผลของหนูเล็กนั้นใช้ได้ประโยชน์มาก เพราะไม่มีใครคิดเตรียมมาเลย เมื่อหนูเล็กหัวตะกร่ำกลับถึงบ้านเย็นนั้น ก็ได้ยินเสียงนาฬิกาปลุกดัง “กริ่ง.....”

ลั่นไปหมด

รองเท้าแดง

บ้านของศรีไม่ได้พบหลาน ๆ มานานแล้ว จึงซื้อของมาฝากหลาน ๆ คือพี่น้องของศรีหลายอย่าง บางคนได้เสื้อ บางคนได้กระเป๋າ บางคนได้ของเล่น แต่ศรีได้รองเท้าสีแดงสวยมาก ถูกอกถูกใจจริง ๆ ศรีกราบขอบพระคุณคุณป้าศรีให้รองเท้าคู่นั้นมากถึงกับเอาไปนอนด้วย

วันรุ่งขึ้นป้าพาหลาน ๆ ทุกคนไปเที่ยวงาน แนนละ ศรีต้องใส่รองเท้าสีแดงคู่นั้น แม่ของศรีท้วงว่า “อย่าใส่รองเท้าคู่นั้นไปเลย ใส่รองเท้าคู่เก่าไปเถอะ งานนี้บริเวณกว้างมากต้องเดินไกล ถ้าใส่รองเท้าใหม่ ๆ แล้วมันจะกัดเท้าเอา” ศรีไม่เชื่อแม่แอบใส่ไปจนได้

ตอนแรกๆ ศรีใส่เดินก็ไม่รู้สึกอะไร เดินได้สะดวกสบายอะไรๆ เพลิดเพลินสนุกสนานกับพี่น้อง แต่เดินนานเข้าๆ ชักจะรู้สึกเจ็บเท้า เดินช้าเข้าทุกที บางครั้งเดินตามพวกพี่น้องไม่ทัน ต้องวิ่งโยกเขยอกตามไปให้ทัน ศรีรู้สึกว่างานไม่สนุกเข้าทุกทีๆ เพราะรองเท้าคู่นั้นมันกัดชั้นเท้า จึงใส่เดินเขย่งเอาชั้นออกมาเพื่อไม่ให้เจ็บชั้นเท้า

พอไปถึงตอนที่คนแน่นมาก แม่สั่งลูกๆ ทุกคนว่า “จับมือกันให้แน่นๆ นะ จะได้ไม่พลัดกัน” ทุกๆ คนก็จับมือกันแน่นและศรีอยู่ท้ายแถว วันนั้นคนแน่นมากเบียดเสียดกันจริงๆ ศรีใส่รองเท้าไม่เต็มเท้า คนมาก ๆ ก็เหยียบเอาชั้นเท้าเข้า ศรีร้องดัง “อ๊ย.....อย่าเหยียบ” แล้วรองเท้าก็หลุดจากเท้าไปข้างหนึ่ง ศรีก็พยายามจะก้มเก็บรองเท้าก็ไม่ได้ ใจก็เป็นห่วงรองเท้าคู่นั้นมาก คนก็จะเหยียบหัวของศรี คนแน่นมารวนกันไปรวนกันมา มือจึงหลุดจากมือพี่สาว แล้วต่อมาก็มีมือมาจับมือศรี ศรีคิดว่ามือของแม่หรือพี่สาวจึงจับด้วย พอหลุดออกจากคนแน่นมาได้ ปรากฏว่ามีอนันไม่ใช่มือแม่หรือพี่สาว เป็นใครก็ไม่รู้จัก

เมื่อศรีรู้แน่ว่าพลัดกับพี่น้องและแม่ รองเท้าก็หลุดหายไปข้างหนึ่งก็ใจไม่ดี หวังรองเท้าแดงที่เหลืออีกข้างหนึ่งเดินตามหาหลายแห่ง ไม่พบแม่และพี่น้อง ข้ายังถือรองเท้าแดงที่เหลืออยู่ข้างเดียวก็เลยร้องไห้

เคราะห์ของศรียังได้อยู่ มีเพื่อนบ้านมาเที่ยวงานเหมือนกัน ผ่านมาพบศรีนั่งร้องไห้ถือรองเท้าอยู่ข้างเดียวก็ตรงเข้ามาถาม “อ้าวหนูศรี ทำไมมานั่งร้องไห้อยู่คนเดียวที่นี่ ถ้าจะหลงกันแน่ วันนี้นักคนมากจริงๆ” ศรีจำเสียงเพื่อนบ้านได้ดีใจ ยิ้มทั้งน้ำตา แล้วเพื่อนบ้านคนนั้นก็จูงมือศรีแล้วพูดว่า “มาमेเรากลับบ้านด้วยกัน”

ศรีกลับถึงบ้าน ทุกๆ คนดีใจที่ศรีกลับมาบ้านได้ เพราะทุกคนเป็นห่วง และพยายามเดินตามหาจนเหนื่อยก็ไม่พบ แม่จึงไปแจ้งความกับตำรวจ และตำรวจก็รับปากว่าถ้าหาลูกสาวพบจะพากลับบ้าน ศรีบอกกับแม่ว่า “หนูจะไม่ใส่รองเท้าใหม่ไปเดินเที่ยวงานอีกแล้ว มันกัดชั้นเท้าตลอดเวลาเจ็บระบมไปหมด หนูใส่เอาชั้นนอกมามันเลยหลุด แล้วหนูก็พยายามหาเลยพลัดกับแม่” บ้าบอก ว่า “ถ้าจะเอารองเท้าคันละก็ ตั้งแต่เข้ามิดนะ”

เข้ามิดบ้าก็พาศรีไปที่บริเวณงาน ไปตรงที่แถวรองเท้าหลุด ไปพบคนกวาดสถานที่ บ้าก็ถามว่า “เห็นรองเท้าสีแดงๆ ของเด็กบ้างไหมคะ?” ชายคนนั้นตอบว่า “โอ้ย ผมพบรองเท้าเยอะเยอะ มีทุกสีทุกขนาด ผมกวาดไปกองรวมไว้ทางโน้นนั่นะครับ” พูดแล้วก็ชี้มือไปด้วย ศรีดีใจมากรีบฉุดมือบ้าวิ่งไปที่กองขยะ ตรงเข้าค้นกองขยะ พบรองเท้ามากมายจริงๆ แล้วศรีก็ร้องว่า “อยู่ นี่เอง พบแล้ว” แล้วก็ชูรองเท้าแดงที่แบนและเบื่อนแต่ยังไม่ขาดให้บ้าดูด้วยความดีใจ แล้วพูดว่า “เอาไปล้างเสียหน่อยคงพอใช้ได้ล่ะคะ”

